

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 715/2022-59

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Michalko Legal s.r.o., Suché miesto 47, Chorvátsky Grob, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 31D/10/2021 z 26. apríla 2022 takto

rozhodol:

1. Uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 31D/10/2021 z 26. apríla 2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 31D/10/2021 z 26. apríla 2022 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **758,53 eur** a zaplatiť ich právne mu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv na prístup k verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“) o jeho odvolaní proti rozhodnutiu, ktorým bol mu bol disciplinárnym senátom (ďalej len „DS“) dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu.

II.

2. Sťažovateľovi bolo uznesením z 9. marca 2020 vznesené obvinenie za zločin zasahovania do nezávislosti súdu podľa § 342 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že (i) niekedy v decembri 2016 ako predseda krajského súdu vo svojej kancelárii pôsobil na sudcu okresného súdu, aby konal v prospech jednej strany sporu a (ii) niekedy v rokoch 2016 a 2017 opakovane kontaktoval tohto sudcu, ktorý bol aj podpredsedom okresného súdu, aby mu zistil informácie o súdnych konaniach na okresnom súde, lebo chce pre žalovaného zabezpečiť konkrétneho právneho zástupcu a následne niekedy na prelome rokov 2016 a 2017 od neho žiadal, aby zabezpečil čo najskoršie predloženie odvolaní na krajský súd.

3. Na návrh ministra spravodlivosti DS 17. marca 2020 podľa § 22 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), podľa ktorého *„sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin,... možno dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu až do právoplatného skončenia trestného stíhania“*, dočasne pozastavil výkon funkcie sudcu do právoplatného skončenia trestného stíhania vedeného na základe uznesenia z 9. marca 2020. Bol toho názoru, že vznesením obvinenia pre úmyselný trestný čin bola značne spochybnená morálna integrita a spôsobilosť sťažovateľa vykonávať sudcovskú funkciu v súlade s etickými zásadami, a preto ďalšie jeho zotrvanie vo výkone funkcie je z hľadiska ohrozenia dôvery verejnosti v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov neakceptovateľné.

4. Proti tomu podal sťažovateľ 23. marca 2020 odvolanie a vo februári 2022 vzniesol voči sudcovi NSS Novotnému a prísediacemu Gibovi námietku zaujatosti, ktorej NSS uznesením z 28. februára 2022 vyhovel len vo vzťahu k prísediacemu Gibovi a následne ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 26. apríla 2022 podľa § 46 ods. 5 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „DSP“) rozhodnutie DS zo 17. marca 2020 potvrdil.

5. NSS zistil, že sťažovateľovi vznesené obvinenie nebolo zrušené, keďže jeho sťažnosť proti uzneseniu prokurátorky z 9. marca 2020 bola zamietnutá uznesením generálneho prokurátora z 15. mája 2020. NSS zdôraznil, že jeho úlohou nie je posúdiť, či sťažovateľ spáchal trestné činy, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Rozhodné je to, že pri povahe trestných činov vzniká výrazná obava z toho, že sťažovateľ nebude do skončenia trestného konania pôsobiť v postavení sudcu tak, že by predstavoval nezávislú a nestrannú autoritu. Ako nedôvodnú vyhodnotil jeho námietku, že DS vôbec nevzal do úvahy, že vznesené obvinenie je založené len na výpovedi nedôveryhodného svedka (sudcu a podpredsedu okresného súdu), ktorý mal motív svojou výpoveďou rozdrobiť svoju vinu na iných a vzhľadom na ich nie dobré vzťahy ho účelovo poškodiť. Podľa NSS DS využil úvahu danú mu spojením „možno“ v § 22 ods. 1 zákona o sudcoch, pričom zohľadnil všetky skutkové okolnosti, čo náležite odôvodnil, keď konštatoval, že vznesením obvinenia bola značne spochybnená morálna integrita sťažovateľa a jeho spôsobilosť vykonávať sudcovskú funkciu. Pritom je nutné zabezpečiť práva občanov na rozhodovanie len tými sudcami, o ktorých niet pochybnosť, že pre výkon funkcie splňajú všetky zákonné a etické predpoklady.

6. NSS uznal, že DS nesprávne ako „zločin prijímania úplatku, resp. korupcie“ označil trestný čin, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Z toho však nemožno vyvodíť jeho nezákonnosť, keďže z výroku uznesenia DS vyplýva, že ide o obvinenie na základe uznesenia z 9. marca 2020. DS tak trestné konanie vedené proti sťažovateľovi riadne označil. NSS sa stotožnil s tým, že vznesenie obvinenia za zločin zasahovania do nezávislosti súdu vzbudzuje pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sťažovateľa. Zdôraznil, že podľa § 46 ods. 5 DSP môže rozhodnutie DS len zmeniť alebo potvrdiť, a nie zrušiť tak, ako to žiadal sťažovateľ. NSS považoval za nedôvodný poukaz sťažovateľa na to, že ústavný súd ešte uznesením z 12. marca 2020 nedal súhlas na jeho vzatie do väzby, keď poukázal na jeho odôvodnenie, ktoré spočívalo v tom, že návrh generálneho prokurátora na vyslovenie súhlasu na vzatie do väzby bol nedostatočný. NSS uzavrel, že s ohľadom na závažnosť trestných skutkov, ktoré sa sťažovateľovi dávajú za vinu, bol návrh na dočasné pozastavenie funkcie sudcu podaný dôvodne.

III.

7. Podľa sťažovateľa v jeho veci došlo k excesu v trestnom stíhaní a rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie je poznačené tým, že v prípade vznesenia obvinenia z úmyselného trestného činu bez ďalšieho dochádza k pozastaveniu výkonu funkcie sudcu. Dočasné pozastavenie však musí byť spojené s úvahou nielen o povahe trestného činu, ale aj o okolnostiach trestného stíhania tak, aby bol vylúčený účelový alebo zjavne neodôvodnený zásah do súdnej moci. Rozhodnutiu NSS vytýka, že prihliadlo len na vymedzenie skutku a jeho právnu kvalifikáciu. Pritom nebolo preskúmané, či je uznesenie o vznesení obvinenia konzistentné a zmysluplné a či posúdenie jeho skutkov nie je arbitrálne, teda či nejde o zjavný exces v trestnom konaní alebo účelovú snahu zasiahnuť do súdnej moci. NSS to neposúdil a o pozastavení tak vlastne rozhodli len orgány činné v trestnom konaní. Osobitne poukazuje na to, že v jeho trestnej veci od vznesenia obvinenia nedošlo k posunu dôkaznej situácie a ani k podaniu obžaloby, pričom obvinenie je postavené len na výpovedi spolupracujúceho obvineného, s ktorým mal komunikovať a tak zasiahnuť do nezávislosti súdu. Sťažovateľ namietá, že NSS sa vôbec nevyjadril k dĺžke disciplinárneho konania a ani sa neinformoval o stave trestného stíhania.

8. Podľa sťažovateľa v jeho veci rozhodoval sudca Novotný, proti ktorému vzniesol námietku zaujatosti, ktorej nesprávne nebolo vyhovené, keďže tento sudca od júna 2020 až do vymenovania do funkcie sudcu NSS pôsobil ako štátny tajomník ministerstva spravodlivosti a práve minister spravodlivosti podal návrh na dočasné pozastavenie. Okrem toho sťažovateľ poukazuje na to, že v rozhodnutí DS je uvedené, že je obvinený zo zločinu prijímania úplatku, a nie zo zasahovania do nezávislosti súdu. Za neudržateľné považuje tvrdenie NSS, podľa ktorého DS zohľadnil skutkové okolnosti jeho prípadu, keď vychádzal zo skutkových a právnych skutočností vyplývajúcich z uznesenia o vznesení obvinenia, keďže v rozhodnutí DS absentuje akékoľvek zohľadnenie skutkových okolností prípadu. Za nedostatočne odôvodnený považuje záver NSS, že jeho poukaz na uznesenie ústavného súdu, ktorým nedal súhlas s jeho vzatím do väzby, je nedôvodný.

9. NSS navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Zdôraznil legitimitu dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu v prípade, ak bolo sudcovi vznesené obvinenie, pričom bol toho názoru, že svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a reagoval na zásadné námietky sťažovateľa. Predovšetkým si overil,

že trestné stíhanie sťažovateľa trvá, pritom rozhodné nebolo posudzovať dôvodnosť vzneseného obvinenia, či to, že ústavný súd nedal súhlas na väzobné stíhanie sťažovateľa. Zastával názor, že vznesenie obvinenia sťažovateľovi vzbudzuje pochybnosti o jeho nezávislosti a nestrannosti. NSS zdôraznil, že pri rozhodovaní sa držal zákonných podmienok pre dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu a nerozhodol zjavne nerozumne s tým, že sťažovateľ sa môže brániť vznesenému obvineniu. Za nedôvodnú považoval námietku sťažovateľa o zaujatosti sudcu Novotného, pričom poukázal na svoje rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti proti tomuto sudcovi.

10. Sťažovateľ k vyjadreniu NSS uviedol, že neodpovedá na jeho argumentáciu a nevyvracia jeho tvrdenie o tom, že DS negarantoval jeho práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy. Opätovne zdôrazňuje, že konanie o pozastavení funkcie trvalo viac ako dva roky. Namieta, že NSS sa k jeho argumentom o vágnosti odôvodnenia rozhodnutia DS vyjadril nekonkrétne. Zdôraznil, že netvrdil, že NSS mal posúdiť dôvodnosť vzneseného obvinenia, ale to, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení nebolo založené iba na abstraktných úvahách. Tiež je toho názoru, že pri rozhodovaní o dočasnom pozastavení musia existovať zreteľné kritériá, ktoré vylúčia svojvôľu zásahu do výkonu funkcie sudcu na podklade pochybného trestného stíhanie. NSS takéto špecifické kritériá neuviedol. Pre NSS bola východiskom právna kvalifikácia skutku bez akéhokoľvek ďalšieho posúdenia.

IV.

11. Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu má ústavný základ v čl. 148 ods. 2 ústavy, podľa ktorého dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu nesmie zasahovať do nezávislého výkonu súdnictva. Dôvody prerušenia výkonu sudcovskej funkcie, podmienky na dočasné pridelenie sudcu a ďalšie podmienky na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu ustanoví zákon. Rozhodovanie o dočasnom pozastavení funkcie sudcu má rozmer inštitucionálny a individuálny. Inštitucionálna rovina sa premieňa do ochrany nezávislosti súdnej moci. Chráni sa ním integrita a dôveryhodnosť súdnictva. Rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie na strane druhej spôsobuje výrazné obmedzenie profesijnej sféry sudcu a predstavuje zásah do jeho práva na nerušený výkon funkcie. Ide o zákonnú výnimku z nerušeného výkonu funkcie sudcu. Ako každá výnimka, aj dočasné pozastavenie funkcie sudcu, musí byť vykladaná reštriktívne. Ďalším znakom je dočasnosť. Pozastavenie môže trvať len nevyhnutnú dobu.

12. Ústavnej koncepcii dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu zodpovedá aj úprava obsiahnutá v § 22 ods. 1 zákon o sudcoch, podľa ktorého sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin alebo proti ktorému sa vedie disciplinárne konanie za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu, možno dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu až do právoplatného skončenia trestného stíhanie, disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia prezidenta o odvolaní z funkcie sudcu. Dočasnosť tohto zásahu do výkonu funkcie a možnosť jeho uloženia nevyhnutne vedie k záveru, že dočasné pozastavenie môže trvať len nevyhnutný čas, ktorý nie je závislý len od dĺžky trvania trestného stíhanie, ktorá sa odvíja od efektivity postupov orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

13. Možno súhlasiť s NSS, že obvinenie sťažovateľa z trestného činu zasahovania do nezávislosti súdov je závažné a ako také odôvodňuje pozastavenie výkonu funkcie sudcu. Atribút závažnosti sa premieňa do tvrdenia, že ak by DS nepristúpil k dočasnému pozbaveniu funkcie sudcu,

dôveryhodnosť výkonu súdnictva by bola narušená. Z tohto dôvodu dočasné pozastavenie funkcie sťažovateľa rozhodnutím DS nemožno považovať za arbitrárne. Problematickým sa však stalo rozhodnutie NSS, ktorý k rozhodnutiu o odvolaní sťažovateľa pristúpil až po uplynutí dvoch rokov od rozhodnutia DS. V tejto situácii po zmene právnej úpravy NSS mohol podľa § 46 ods. 5 DSP rozhodnutie DS len zmeniť alebo potvrdiť. Z rozhodnutia NSS vyplýva, že pred rozhodnutím zistil, že sťažovateľovi je stále vznesené obvinenie a jeho trestná vec sa aj po dvoch rokoch od začatia trestného stíhania stále nachádza v prípravnom konaní. NSS na túto zrejmu okolnosť žiadnym spôsobom nereagoval, s trestnou vecou sťažovateľa sa vôbec neoboznámil, a tak nemohol zistiť skutočnosti podstatné pre svoje rozhodnutie o fakultatívnom, nie obligatórnom pozastavení výkonu funkcie sudcu. Viac ako dvojročné trvanie prípravného konania však samo osebe nastoľuje otázky, či takýto prístup orgánov činných v trestnom konaní nie je účelový tak, aby bolo sťažovateľovi zamedzené v ďalšom vykonávaní jeho funkcie sudcu.

14. NSS, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa, rovnako ako DS priamo rozhodoval o možnosti dočasného pozastavenia výkonu funkcie sťažovateľa. Na rozdiel od DS však bol vzhľadom na dočasnosť a možnosť pozastavenia v dôsledku časového odstupu od rozhodnutia DS v celkom inej situácii, keď dočasné pozastavenie výkonu funkcie sťažovateľa v nadväznosti na dĺžku trestného konania trvalo už viac ako dva roky. Práve tento faktor rozhodovania o odvolaní sťažovateľa zostal nepovšimnutý a NSS sa vôbec nezaoberal otázkou, čo viedlo k tomu, že trestné stíhanie sťažovateľa trvá bez toho, aby bola podaná obžaloba, už viac ako dva roky. K tomu treba uviesť, že pozastavenie výkonu funkcie sudcu v trvaní dvoch rokov je nepochybne významné s ohľadom na to, že viedlo k nemožnosti výkonu profesie sťažovateľa. K obdobnému záveru dospel aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri pozastavení výkonu funkcie sudcu v trvaní dvoch rokov, troch mesiacov a 18 dní (rozsudok ESLP zo 6. 10. 2022 vo veci Juszczyszyn proti Poľsku, sťažnosť č. 35599/20, bod 236). Rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu musí vychádzať zo zohľadnenia skutočností v čase rozhodovania o odvolaní, nie v čase pôvodného rozhodnutia DS, ktoré bezprostredne nadväzovalo vzneseniu obvinenia sťažovateľovi.

15. K tomu však v prípade sťažovateľa nedošlo. NSS vychádzal len zo strohého potvrdenia o trvaní trestného stíhania proti sťažovateľovi bez akékoľvek preverenia toho, čo viedlo k tejto, otázky vzbudzujúcej, dĺžke konania o trestnom čine, k spáchaniu ktorého malo dôjsť v komunikácii sťažovateľa so svedkom, na základe ktorého výpovede došlo k vzneseniu obvinenia. V trestnej veci sťažovateľa na prvý pohľad nebolo možno identifikovať akúkoľvek skutkovú náročnosť objasňovania protiprávneho konania sťažovateľa. NSS tak pred svojím rozhodnutím nevykonal dostatočné zisťovanie skutočností pre svoje rozhodnutie o možnosti, nie povinnosti ďalšieho trvania dočasného pozastavenia výkonu funkcie sťažovateľa. Jeho postup sa obmedzil len na formálne zistenie trvania trestného konania bez akékoľvek pokusu o zistenie skutočností, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru o vylúčení toho, že trestné stíhanie sťažovateľa nie je nástrojom na to, aby bol ďalej obmedzovaný vo výkone svojej funkcie.

16. Možnosť dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu podľa § 22 ods. 1 zákona o sudcoch je nástrojom, v ktorom sa premieta ústavný príkaz obsiahnutý v čl. 148 ods. 2 ústavy, podľa ktorého dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu nesmie zasahovať do nezávislého výkonu súdnictva.

Táto možnosť tak vyžaduje aktívny prístup pri zhodnotení okolností trestného stíhania sudcu, osobitne v situácii, ak trestné stíhanie trvá nápadne dlhú dobu dvoch rokov. K prevereniu týchto okolností však NSS nepristúpil a nevyhnutnosť pozastavenia výkonu funkcie sudcu po dvoch rokoch jeho trvania vyvodil z rovnakých skutočností, ako tomu bolo v čase bezprostredne po vznesení obvinenia. Takýto prístup nie je primeraným využitím fakultatívnosti dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu ako zásahu do súdnej moci. Preto rozhodnutím NSS došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nebolo vyhovené. Na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu nemožno vzťahovať čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý sa nevzťahuje na opatrenia predbežnej právnej ochrany tak, ako tomu bolo v prípade sťažovateľa pri dočasnom pozastavení výkonu jeho funkcie. Z pohľadu čl. 6 ods. 1 dohovoru je podstatné, či konanie ako celok bolo spravodlivé. Okrem toho čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je podľa judikatúry EŠLP aplikovateľný na súdne rozhodnutia dočasnej povahy plniace ochrannú funkciu („*protective proceedings*“ alebo „*procédure de caractère conservatoire*“; k tomu pozri aj rozhodnutia EŠLP vo veciach *Maillard Bous* proti Portugalsku z 28. 6. 2001, č. 41288/98, § 19 a *Štokalo* a ostatní proti Chorvátsku z 3. 5. 2011, č. 22632/07). Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu bezpochyby ochrannú funkciu plní, keďže zamedzenie prístupu sudcu dôvodne podozrivého zo spáchania trestného činu k súdeniu je motivované v prvom rade ochranou záujmov osôb domáhajúcich sa súdnej ochrany. Rozhodnutie NSS taktiež nemá za následok úplné pozbavenie výkonu funkcie sudcu, a tak ho nemožno považovať za rozhodnutie o občianskych práva alebo záväzkoch. Rovnako ho nemožno považovať za konečné rozhodnutie o jeho trestnom obvinení, ktoré sa realizuje v súvisiacom trestnom konaní. To isté možno konštatovať aj vo vzťahu k základnému právu na prístup k verejným funkciám, keďže v dôsledku dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu nedošlo k tomu, že by sťažovateľovi funkcia sudcu zanikla alebo že by v jej výkone bol obmedzený zákonom nepredpokladaným spôsobom.

18. Napokon nemožno dospieť k tomu, že by namietaným uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (nie, ako nesprávne uvádza sťažovateľ, aj podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý upravuje iné základné práva) tým, že v jeho veci rozhodoval sudca Novotný. O námietke sťažovateľa proti tomuto sudcovi NSS rozhodol NSS ústavnou sťažnosťou nenamietaným uznesením z 28. februára 2022. Preto k zásahu do tohto práva sťažovateľa mohlo dôjsť v dôsledku tohto skoršieho uznesenia, a nie rozhodnutia namietaného ústavnou sťažnosťou. Okrem toho z toho, že tento sudca bol od júna 2020 štátnym tajomníkom ministerstva spravodlivosti a iný minister spravodlivosti podal proti sťažovateľovi ešte v marci 2020 návrh na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu, nemožno vyvodiť skutočnosti, z ktorých by bolo možné rozumne dospieť k záveru o zaujatosti tohto sudcu NSS.

V.

19. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 343,25 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 13,73 eur) predstavuje 758,53 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Robert Šorl
predseda senátu